

Osm hrotů kříže

Vida pak [Ježíš] zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu učedníci jeho. I otevřev ústa svá, učil je, řka:

Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.

Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou.

Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.

Blahoslavení, kteříž lačnější a žízňejí spravedlnosti, nebo oni nasyceni budou.

Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství dojdou.

Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.

Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.

Blahoslavení, kteříž protivensství trpí pro spravedlnost, nebo jejich jest království nebeské.

*evangelium podle sepsání Matouše
5:1-10 – Kralický překlad*

Jedním ze společných viditelných symbolů křesťanských rytířských řádů je zvláštní, výrazně stylizovaný maltézský kříž. Kříže jednotlivých rytířských řádů se sice liší barvou, ale společných je osm hrotů a traduje se, že špičky kříže symbolizují osm novozákonních blahoslavení. Rozhodl tak prý druhý velmistr řádu johanitů - Raymond du Provence. Forma kříže se během doby značně měnila, ale zpodobení osmi biblických novozákonních blahoslavenství ve spiritualitě rytířských řádů zůstalo dodnes. Tento etický kodex „milites Christi“, za které se rytíři vždy považovali, nám náš Pán a nebeský Král předal ve svém Horském kázání – viz text Mt 5:1-10.

Kázání na hoře hrálo obecně v dějinách církve vždy významnou úlohu. Stavělo křesťany v dané době znovu před otázkou, jak mají naplnit své poslání v mezičase od Kristova vzkříšení do jeho druhého příchodu. Ani dnes není tato otázka méně palčivá. Ba právě naopak, jak se nám zdá, současníkům, neboť život a postavení křesťanství v pluralitním náboženském světě a situace instituční církve v multikulturní Evropě se stává stále složitější. Evropská západní společ-

nost současné doby má sice méně věřících v tradičním, klasickém smyslu, ale potřeba náboženství u lidí zůstává. Podceňujeme, že vzdor veškerému technickému a vědeckému pokroku nadále žijeme v náboženském světě a to nás stále staví před úkol: jak tomuto náboženskému člověku nést evangelium.

Evangelista Matouš, který ve své zprávě kázání na hoře přináší, začíná obrazem, jenž se podobá jiné scéně. Nalezneme ji ve Starém zákoně: **Mojžíš**, jako prostředník smlouvy mezi Hospodinem, dárcem Dekalogu na hoře Sinaj, na cestě do zaslíbené země. Zde **Ježíš** jako nový Mojžíš, vydává nový zákon, nového věku, který s ním přichází. On, Boží syn, v kterém Bůh opět sestupuje jako kdysi na hoře Sinaj, uzavírá se svým vyvoleným národem novou smlouvu. Její zpečetění má hodnotu Kristova obětovaného života, jeho krve. Nyní nastává jedinečná chvíle pro shromážděný zástup, pro jeho učedníky sedící u jeho nohou, pro nás učedníky této doby, pro celý svět.

Úvodem celého kázání zazní jako pozdrav počátku nové přicházející éry, nového světa blahopřání - blahoslavenství.

My obvykle blahopřejeme tomu, komu se něco mimořádného zdařilo, na koho se usmálo štěstí či kdo vyvázl z velkého nebezpečí. Zde je na místě naše blahopřání. V tom patříme k tomuto světu, v němž obdivujeme s davy úspěšné nebo závidíme se zástupy lidem, kteří jsou vítězi: musí být v našich očích samozřejmě šťastní. Ne tak náš Pán. Před Ježíšem často defilují lidé neúspěšní, lidé chudí, smutní a hladoví, nemocní a utrpení. A právě oni stojí na prahu nové země jako **první**. Tam, kde lidé dají na slovo našeho Pána, kde slyší jeho hlas, tam se mění život a svět. Do tohoto nového světa vítá Ježíš své posluchače. A blahopřeje jim – blahoslaví: teď nastala ta chvíle.

Ježíš Kristus dává jednotlivým blahoslavenství trvalou platnost, protože je nemůže odtrhnout od svého života Božího Syna, od své moci a díla v Duchu svatém. Jako bychom před každým blahoslavenstvím četli: „S Kristem vstoupil do našeho světa svět Boží, a proto blaze těm **chudým duchem, lkajícím, tichým** ...“